

ловѣкъ грѣшенъ, и вѣше онзи незлобивѣлъ, и чистѣлъ агнецъ, натоваренъ съ всемирниа грѣхъ, когото предвидѣ отъ горѣ Исаіа, и показа го отъ послаѣ. Іоаннъ кръстителътъ: „Еѣ агнецъ Божій, вземлай грѣхъ міра.“ Еъ таково облекло вѣтрѣ въ Гатсиманската градина съ представѣ предъ безначалниа си отецъ, когото три пѣти умолава да премине отъ него горчивата, и смъртоносната чаша: „Отче, аще възмѣжно, да мимойдетъ ѿ мене чаша сѣд.“ Но отецътъ го не послѣдѣша. Той първенъ написва на небето смъртното мѣ осжженіе, което написа Пѣлатъ на земата; той мѣ не стрѣва дръго добрина оскенъ да проводи единъ Ангелъ да го поутѣши въ голѣмиа мѣ подвижъ: „Іавѣса е мѣ Ангелъ съ небесе ѡкрѣпѣла ѣ гд.“(1) Нъ какъ Богъ, и Отецъ не послѣдѣша единородниа си сынъ, когото той извѣсти, „азъ вынагы тѣ послѣдѣвамъ?“ Богъ, който дръгъ пѣтъ пожали сына на одного человекъ Исаака, и не го остави да съ принесе въ жъртка, и не мѣ е милъ сега същый мѣ сынъ, но и оѣе той го иска умрѣлъ? Да, говори, Апостолътъ, въ такъвъ образъ, сиречь като агнецъ, който зема грѣха на свѣта, не го гледа като сынъ неговъ, какъвъ то го видѣ на Тагоръ, на Іорданъ, за да мѣ рече пакъ: „Еѣй естъ сынъ мой возлюбленный;“ той го има като единъ грѣшникъ облеченъ съ сичкиа всемиренъ грѣхъ; отъ това той го не умолава никакъ, и предава го на смъртъ: „И жо оубо своегѡ сына не пощадѣ, но за ны всѣмъ предалъ естъ.“(1) И за каква цѣль? За да иде да прикове на кръста вѣтрѡто онова облекло на грѣха; за да исплати съ кръвъ-та си на Божието правосудіе; за да умоластиви Бога, за да оправдае человекъ: „Да мы вѣдемъ правда Божиа ѡ немъ.“(3) Еъ такъвъ образъ Исусъ оставенъ и на небето отъ Божественный си отецъ, който веднѣждъ го предаде, и на земата отъ ученициты си, отъ които едни испозаспахъ, а дръгы го оставихъ, и повѣгнухъ; самъ самичкъ безъ ни една помощъ, наченѣ да скърби, и да тужи, и отъ голѣмиа подвижъ на наскърбената мѣ дѣша начнѣ да го облива кръвавъ потъ. Азъ выхъ рѣкълъ: че защото вѣтрѣ въ една градина, въ раа на сладость-та съ съ написалы двѣтъ оныа страшны осжженіа: одного, което осжждава Ядама въ потъ: „въ побѣтъ лица твоегѡ снѣси хлѣвъ твой;“ дръгото, което осжждава Ева на скървь: „Въ печалехъ родиши

[1] Лук. гл. 22, ст. 43. [2] Рим. гл. 8, ст. 32. [3] в. Коринт. гл. 5, ст. 21.